

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15661/2022
26.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Весне Субић, Зорана Хаџића, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Слободан Петровић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Водовод Сурдулица“, кога заступа Општински правобранилац, ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 924/22 од 13.04.2022. године, у седници одржаној дана 26.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж 924/22 од 13.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Врању Гж 924/22 од 13.04.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Врању Гж 924/22 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужиоца АА из с. ..., од 01.01.2021. године за понављање поступка у предмету Вишег суда у Врању Гж 883/19 као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова насталих поводом предлог за понављање поступка, као неосновани.

Против решења Вишег суда у Врању Гж 924/22 од 13.04.2022. године тужилац је поднео ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП-а.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

У конкретној правној ствари тужилац је тражио понављање поступка по предмету Вишег суда у Врању Гж 883/19. Цитираном пресудом, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог ЈП „Водовод“ из Сурдулице у ставу првом изреке, у делу у ком је усвојен тужбени захтев тужиоца за исплату износа на име више плаћених комуналних услуга за месец јануар 2010. године у висини од 163.030,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до 20.04.2015. године па

до исплате, а преиначена је пресуда Основног суда у Сурдулици П 714/2018 од 13.12.2018. године у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату по основу неоснованог обогаћења још износа од 836.070,00 динара, а на име више наплаћеног износа за комуналне услуге за период од 01.12.2008. године до 31.12.2009. године. Преиначена је и пресуда у делу који регулише трошкове поступка, па је обавезан тужилац да туженом исплати на име трошкова поступка 32.200,00 динара, као и трошкова другостепеног поступка у висини од 15.800,00 динара. Тужилац је поднео захтев за понављање поступка на основу члана 426. став 1. тачка 9. и 10. ЗПП-а, позивајући се на пресуду Врховног касационог суда у Београду Рев 3411/2020 од 16.12.2020. године, налазећи да је том одлуком у истој чињеничноправној ствари решено на другачији начин и да је истом практично решено претходно питање из члана 12. ЗПП-а. Виши суд у Врању је закључио да нису испуњени услови за понављање поступка из разлога што се не може закључити да је том одлуком решено претходно питање у смислу члана 12. ЗПП-а, а осим тога предметна одлука је донета по правноснажном окончању поступка у овом предмету у вези ког се предлаже понављање поступка, па у сваком случају не може имати својство нове чињенице ни неки од новог доказа у смислу члана 426. став 1. тачка 10. ЗПП-а. Из изведеног произилази да је о овом праву тужиоца (везано за понављање поступка) одлучено правилном применом материјалног права, које је у складу са правним схватањем изражен кроз одлуке Врховног касационог суда у коме је одлучено о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Правилно је закључио нижестепени суд да се кроз одлуку Врховног касационог суда на коју се позива тужилац не решава претходно питање у смислу члана 12. ЗПП-а јер се претходно питање може решавати само у оквиру одређеног предмета. Осим тога, чињенично стање у том предмету је другачије у односу на чињенично стање у вези кога се тражи понављање поступка из чега произилази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новим тумачењем права, тако да у конкретном случају нису испуњени услови да се у овом поступку прихвата одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољено.

Зато је на основу члана 404. ЗПП-а Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитајући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП-а, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП-а је прописано да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредности 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП-а прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета дана 20.04.2015. године, а вредност предмета спора је опредељена на износ од 1.000,00 динара.

Из свега овог произилази да се ради о спору мале вредности. У овом случају тужилац је поднео захтев за понављање поступка, а у погледу оцене о дозвољености

ревизије важи и у случају постојања захтева за понављање поступка и када се ради о спору мале вредности.

На основу чл. 413. ЗПП Врховни суд одлучио је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
др Илија Зиндовић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**